

[Edvard Sørensen.]

den Ændring i Indkomstskalaen, som findes i det foreliggende Lovforslag — den Ændring, der blev gennemført ved anden Behandling —, er det ogsaa København, der faar en Lettelse i Sammenligning med Købstæderne og Sognekommunerne. En anden meget uheldig Ting er den nye Pulje, der nu bygges oven paa den, vi har i Forvejen, og som ved sin Praktisering har vist mange uheldige Sider.

Selv om Loven giver enkelte Kommuner Fordele, vil det være med bange Anelser, vore Kommunalmaend modtager den nye Pulje. Man har i de fleste Kommuner bitre Erfaringer for, hvad økonomisk Sammenblanding Kommunerne imellem betyder, nemlig forøgede Udgifter. Og endelig er der uhyre lidt Udligning mellem de forskellige Kommunetyper sammenlignet med i Dag. Det urimelige Skattetryk i Landdistrikterne sammenlignet med Hovedstaden bibeholdes praktisk talt uændret. Hvis vi tager Landdistrikterne under eet, vil Skatterne praktisk talt blive de samme, hvorimod mit Partis Forslag, hvis det blev gennemført, vilde bringe en Skattelettelse for Landdistrikterne under eet paa mellem en Fjerdedel og en Trediedel.

Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse maa jeg anbefale Tingets Medlemmer at stemme imod paa Grund af de uheldige Forhold, jeg har omtalt, og fordi det, hvad Udligning angaar, vil blive en stor Skuffelse.

Korsgaard: Som meget rigtigt bemærket af det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen staar vi nu over for et tredje Lovforslag af betydelig økonomisk Interesse. Hvad den første Lov angaar, Loven om personlig Skat, blev Lovforslaget gennem Behandlingen her i Tinget, set med Oppositionens Øjne, forværret. Hvad angaar Loven om Udligning mellem København, Frederiksberg og Gentofte mener jeg ogsaa at turde sige, at Resultatet af Behandlingen i Folketinget blev en Forværring. Og endelig, hvad angaar den sidste Lov — det Lovforslag, vi nu behandler —, kan jeg sige, at det økonomisk set vel omtrent kan være ligegyldigt, om man tager Loven i den Form, den nu har, eller i den Skikkelse, hvori den oprindeligt blev fremsat. I Betragtning af, at man, til Trods for at man ved sidste Valg erobrede Landstinget, sagde, at man naturligvis vilde tage rimeligt Hensyn til Oppositionen, saa taler disse Skattelovforslag deres eget Sprog, som gaar ud paa, at det Løfte, man dengang gav, har man ikke holdt. Men saa bliver Spørgsmaalet,

hvorfor har man ikke gjort det. Gennem en Afbrydelse forleden Dag brugte jeg den Vending, at man har formentlig ikke gjort det, fordi man ikke har turdet. Dermed mente jeg, og mener jeg, at Konstellationen i de to Ting her paa Rigsdagen praktisk talt forhindrer enhver Forhandling med Oppositionen. Vi ved jo alle — det er sagt saa mange Gange offentligt —, at Regeringspartierne kun lader gennemføre det, som de tilsammen kan blive enige om, det andet lader de ligge. Ved Forhandlingerne, dels de Udvalgsforhandlinger, jeg har deltaget i, og dels nogle Forhandlinger, hvis Forløb jeg har faaet refereret af andre Udvalgsmedlemmer, sker der det, at man snakker lidt i Udvalget, men man forhandler ikke. Man giver til Nød Oplysninger, hvis det passer en, og ellers giver man det ikke; saa siger Regeringspartierne, at man har ikke Tid — ja, man kan jo bruge saa mange Grunde for ikke at gøre det. Saa kommer der et Tidspunkt, da man skal snakke sammen indendørs, det vil altsaa sige de to Regeringspartier — der er intet sket i Udvalget for inden af nogen som helst Interesse. Naar der saa er gaaet en passende Tid, det være sig 3, 4 eller 5 Uger, saa kommer man og har vedtaget noget, og ved dette noget kan der ikke ændres, for det er nemlig Forudsætningen for Enigheden. Er dette et sundt, saakaldet demokratisk Princip? Er det et Udtryk for, at man kan antage, at hvis Meningerne kunde faa Lov til at raade frit inden for Rigsdagen, der saa ikke i mangfoldige Tilfælde kunde gennemføres noget andet? Jeg er overbevist om, at den Maade, der nu lovgives paa, er stik imod al Frihed. Der er forelagt en Række andre Lovforslag, i Gaar blev der saaledes forelagt nogle af ikke ubetydelig Interesse. Det er min personlige Overbevisning, at de Forslag, der her bydes, lige saa godt kunde gennemføres i Løbet af en Dag — saa kunde man da se, hvad Meningen var. Jeg tror ikke det fjerneste paa de Ord, man undertiden bruger om Forhandlingsvillighed, jeg har ikke truffet den noget Sted i Virkeligheden.

Hvad selve det Lovforslag angaar, der her foreligger, er der jo sket to større Ændringer. Sygehusudgifterne er kommet med — det vender jeg tilbage til om lidt —, og der er indført en Bestemmelse om, at personlig Skat til Amtet ikke kan udskrives. Hvad der nu er Grunden til, at denne sidste Ændring, som jeg naturligvis betragter som en Forbedring, er indført, skal jeg lade være usagt; om mit eget Angreb paa den oprindelige Bestemmelse har haft nogen